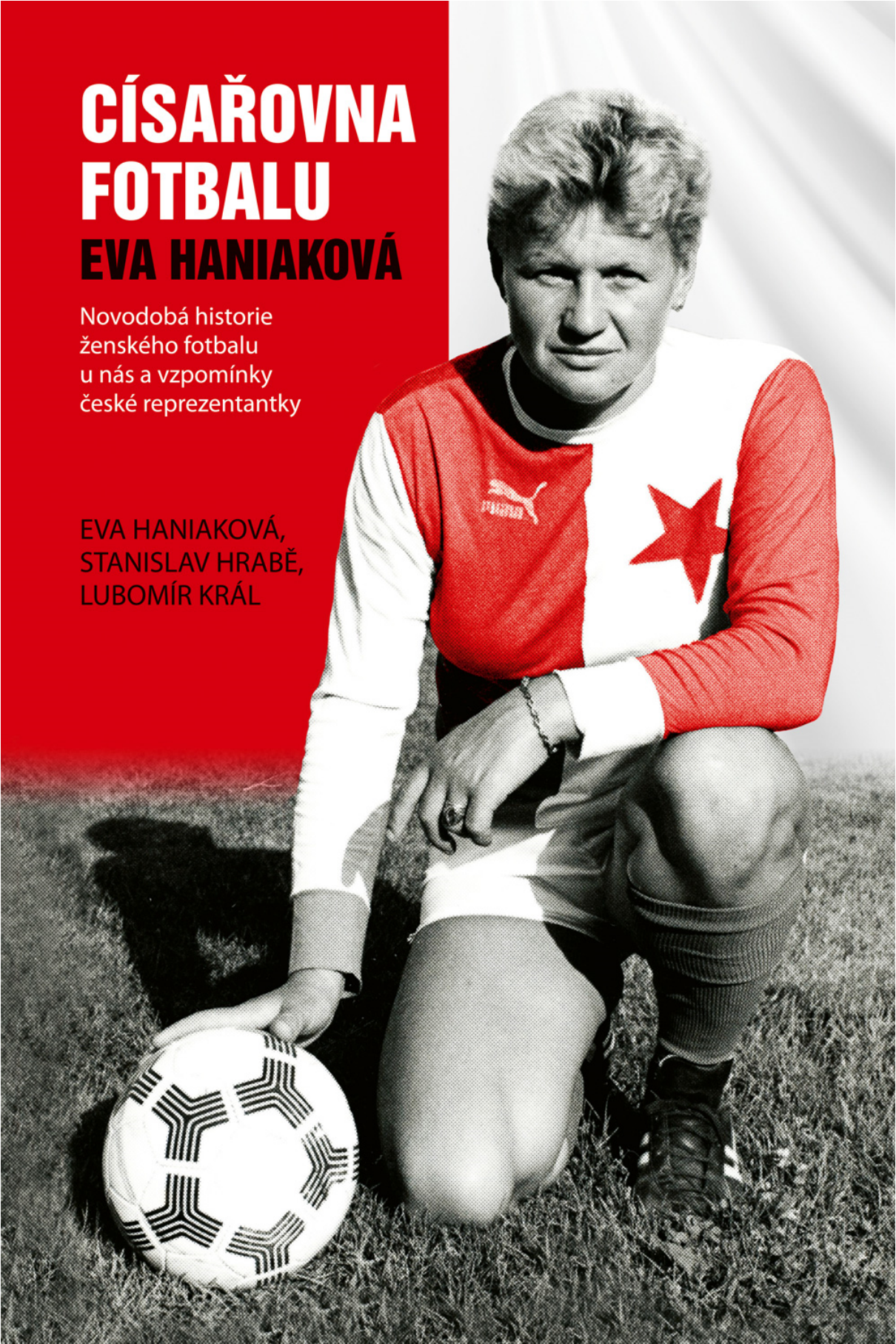

CÍSAŘOVNA FOTBALU EVA HANIAKOVÁ

Novodobá historie
ženského fotbalu
u nás a vzpomínky
české reprezentantky

EVA HANIAKOVÁ,
STANISLAV HRABĚ,
LUBOMÍR KRÁL

**CÍSAŘOVNA
FOTBALU
EVA HANIAKOVÁ**

Vydání této publikace podpořili:

**Fotbalová asociace České republiky,
Městská část Praha 19,
Stamiva, spol. s r. o.,
AC Sparta Praha fotbal, a.s.,
Mgr. Karel Fischer,
Campers4U,
Daniel Martinů,
TV Kbely.
PRO-DOMA Stavebniny**

Autoři spolu s Nakladatelstvím Epoque děkují všem,
kteří svým přičiněním přispěli k vydání této unikátní publikace
oslavující výjimečnou osobnost ženského fotbalu u nás.

CÍSAŘOVNA FOTBALU

EVA HANIAKOVÁ

Novodobá historie ženského fotbalu u nás
a vzpomínky české reprezentantky

**EVA HANIAKOVÁ,
STANISLAV HRABĚ,
LUBOMÍR KRÁL**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Eva Haniaková, Stanislav Hrabě, Lubomír Král 2022

Photos © Milan Dlask, Anna Dlasková, Lucie Dudová, Josef Duchek,
Aneta Fojtíková, Eva Haniaková (Hezinová),
Zdeněk Hanke, Zdenka Chalúpková, Zdeněk Jakoubek,
Dana Jeřábková, Pavel Jiřík ml., Pavel Jiřík st., Kbely TV,
Markéta Klímová, Eliška Kovaříková, Lubomír Král,
David Křivský, Kristýna Napoleaová, Jeanette Nehodová,
Vladimír Pilař, Oldřiška Sovová (Pelikánová),
Michaela Šikalová, Lucie Šmahelová, Anna Šubrtová,
Jan Tauber, Václav Tichý, Adéla Tomanová,
Prokop Vodička, Slávka Vošická, Marie Wasner (Tlachová),
Wikimedia Commons – Public Domain,
Věra Zemanová (Dlouhá), Klára Zemjánková, 2022

Cover art © Lukáš Tuma, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0082-7 (print)

ISBN 978-80-278-1201-1 (pdf)

OBSAH

Holka z Podještědí	11
Červenobílé šperky	25
O srdce Mladého světa	40
V cizích službách	53
Se lvíčkem na prsou	66
Spanilé jízdy	87
Panovnice železná a ocelová	97
Vychovatelka malých spartanek	107
Na lavičce reprezentace	125
Peníze, odměny, dárky	150
Práce, zaměstnání, podnikání	160
Mediální osobnost	175
Trenéři: nadřízení a kolegové	190
Mužský svět	202
Boj se zákeřným nepřítelem	220
Přátelství	228
Historie	240
Rodina	250
Historie ženského fotbalu v zahraničí	277
Historie ženského fotbalu v Čechách	300
Turnaj O srdce Mladého světa	314
Mezistátní zápasy	320
Mistrovství republiky	376
Trenérská kariéra	380
Síň slávy	397
Zdroje informací	402

Vážení čtenáři,

ženský fotbal se stal, je a bude pevnou a významnou součástí fotbalové komunity. Poutá velký zájem veřejnosti, těší se rostoucí podpoře vrcholných orgánů fotbalu ve světě i v Evropě, konkrétně FIFA a UEFA, stejně jako asociací mnoha zemí. Mezi ně patří i Fotbalová asociace ČR.

Jsmo pyšní na to, že to byly fotbalistky z bývalého Československa, které stály u kolébky evropského ženského fotbalu. I o tom je tato kniha. Napsala ji ve spolupráci se zkušeným novinářem Stanislavem Hrabětem legendární fotbalistka Eva Haniaková, která spojila s ženským fotbalem celý svůj život. Působila v něm jako hráčka, reprezentantka, funkcionářka a v neposlední řadě jako trenérka, ať už na vrcholové úrovni nebo při práci s mladými adeptkami ženského fotbalu.

Má plné právo napsat toto ojedinělé dílo a popravdě je asi jediná, kdo vše, o čem se píše, prožil. Kniha je doplněna množstvím fotografií a statistických údajů, které nasbíral historik Lubomír Král.

Nic takového zde o ženském fotbale nikdy nebylo a jsem rád, že tato publikace vznikla. Můj obdiv patří autorce, jíž jsem měl tu čest ve své funkcionářské kariéře osobně poznat a cítím k ní náležitý respekt, i jejím spolupracovníkům a vydavatelství za vyplnění dalšího bílého místa na historické mapě našeho fotbalu.

Ing. Petr Fousek
Předseda FAČR

ZASTÁVKA U SRUBU

Jaroslav Hašek založil Stranu mírného pokroku v mezích zákona ve vinohradské hospodě Kravín v Korunní ulici a svého dobrého vojáka Švejka posílal vypít nápoj ze zlatavého moku do hostince U Kalicha na Novém Městě či nuselské restaurace U Bansethů.

Spisovatel Bohumil Hrabal poslouchal příběhy spolustolovníků v pivnici U Zlatého tygra v historickém centru Prahy v Husově ulici, poznal, jaká je čest obsluhovat anglického krále, našel v ní i perličku na dně.

Rovněž císařovna československého a českého fotbalu Eva Haniaková našla zázemí, v němž se rodilo literární dílo o její kariéře i osobním životě. Útulná restaurace Zastávka u Srubu, která se nachází v Centrálním parku městské části Praha-Kbely, nezklame žádného návštěvníka.

Patří do jejího příběhu stejně jako lidé, kteří příjemné prostředí vytvářejí.

KAPITOLA I.

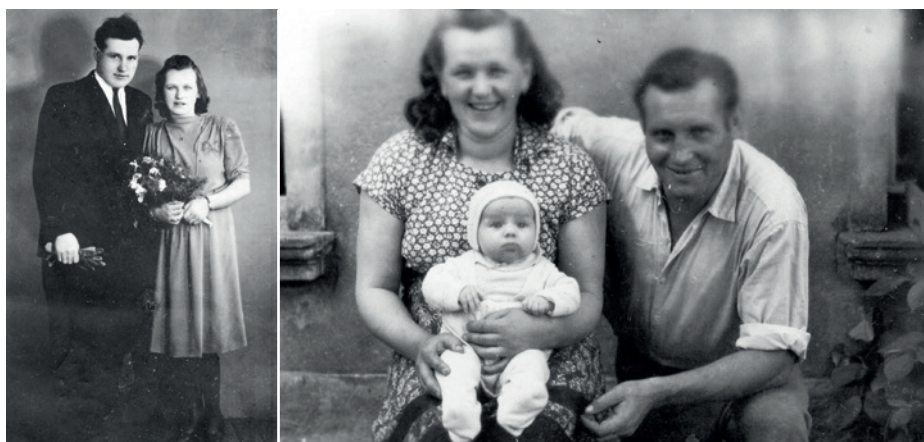
HOLKA Z PODJEŠTĚDÍ

RYTÍŘ A HOSTITEL

Císařovna československého fotbalu se nenarodila se zlatou lžičkou v puse. Možná měla z cenného kovu obě nohy. Božím darem byla zcela určitě fyzicky zdatná postava, která ji předurčovala k hodnotným výkonům na sportovním poli. Vynikala v běhu na lyžích. Když jí bylo čtrnáct, umístila se na čtvrtém místě mistrovství republiky zemědělských jednot. Výborně hrála i volejbal.

Byl jí však předurčen fotbal. V padesátých letech minulého století sportovní aktivita, která k něžnému pohlaví moc neladila. Byla nová, nevyzkoušená, nepoznaná, až podezřelá. I díky císařovně se však změnila v přijatou přirozenost. Nikoho už dnes nezaskočí, když se půvabné dámy střetnou v litém boji na zeleném trávníku. Tehdy to však bylo hodně nevěšdní.

Šťastní rodiče s malou Evou

Modrá krev, třeba jen pár kapek, v ní možná kolovala. „Dědeček z matčiny strany Václav Rajtr bojoval za první světové války na italské frontě, na Piavě. A prý pocházel ze šlechtického rodu, o čemž svědčí i jméno, třebaže počestné Rajtr, tedy rytíř,“ probírá Haniaková rodokmen, který však neprošel důkladným přezkoumáním. Možná zatím.

Rodina bydlela v pražských Vysočanech a rovněž máma Marie si prošla ušlechtilou výchovou, vyučila se zlatnicí. Za války jí cizelérské řemeslo ale moc platné nebylo. Sestra vařila mýdlo, které vozily na vesnici, kde ho měnily za nejhodnotnější komoditu – jídlo. To se pak pokoušely propašovat přes německé hlídky do hlavního města protektorátu.

Šlo o krk. „Máma vzpomínala, jak za pražského povstání vyvedli esesáci z vedlejšího domu ze sklepa lidi, kteří se tam skrývali, a chtěli je zastřelit. Naštěstí se jich zastala jedna Němka, že nic zlého neudělali,“ nabízí otřesný zážitek, jemuž naštěstí sama přítomna nebyla. Ale ani v těchto krušných dobách zába-va neutichla. „Chodili tancovat až do Dejvic,“ dozvěděla se, jaké museli mladí lidé přinášet kilometrové oběti, aby na chvilku mohli přijít na veselejší myšlenky.

Z Vysočan pocházela i otcova rodina Hezinů. Otec Josef měl bratra Jaroslava, jenž provozoval pohostinské zařízení Lidový dům, sourozenec mu vydatně pomáhal. V průmyslové čtvrti poznal svou budoucí ženu. „Nabalil ji,“ upřímně Haniaková vykresluje, jak k seznámení rodičů došlo. „Máma to neměla jednoduché,“ uvědomuje si dcera. „Babička byla metrnice. Když odsunula z polévky zeleninu na okraj, pronesla až urážlivě: Pepíku, cos nám to přivedl za střevo!“

Maminka ve svém království

HOSPODA U HEZINŮ

Po válce zůstali v Sudetech po odsunutých Němcích hodnotné majetky, jeden se v roce 1947 rozhodla zvelebit i pražská rodina. „V rámci osídlení přivedl otec mamku do Kněžic na statek. Doprovázeli je babička s dědou, přestěhovali se koňmo,“ líčí další osud nejbližších. Dobytek na statku vyžadoval každodenní pozornost, práce nikdy nekončila. Postarat se musely i ruce vyučené pro práci s drahými kovy. „Máma si vytrpěla své. Bála se kravinců, prasat, táta ji však vzal a postavil doprostřed. Aby si zvykla. Nikdy ovšem nenadávala,“ oceňuje matčinu obětavost.

Za chvílku otvíráme

První míč

Na dortu jsou tři svíčky

S bratrem

Životní změna nastala, když se ve vedlejších Heřmanicích uvolnila hospoda. Přišel další přesun, za živností. A rodina se rozrůstala. „Jsem třetí dítě v pořadí. První bratr zemřel ve dvou letech na angínu, druhý po třech nedělích na dětské nemoci,“ žehrá na nešetrné zásahy osudu. Nakonec se však dočkala sourozence. „Po mně přišel o šest let mladší bratr Jaroslav, který dostal jméno po strejdovi.“

Na nějaké stýskání si ale nebyl čas. Hospoda ho krade důsledněji než zručný zloděj. „Táta vařil, maminka obsluhovala. Rekreační oblast, kde byly chaty a koupaliště, přiváděla hodně hostů. Už v 10.30 bývala obrovská fronta,“ vysvětluje, že se ohánět museli všichni. „Jako malá jsem sbí-

Otec ve svém živlu

Maminka má snad křídla?

rala talíře, pomáhala jsem, kde bylo potřeba. Povinnosti byly velké. Když byla však škola, nemusela jsem,“ upozorňuje, že prostor na vzdělání dostala. A nejen na něj.

VESNICKÁ KLÁNÍ

Nevybavuje si, kdy poprvé kopl do míče. Muselo to být – alespoň je o tom přesvědčená – na hřišti v rodných Heřmanicích. Ostatně co by to bylo za vesnici, kdyby neměla hřiště (a také kovárnu, hospodu a kostel). „Táta dřív za místní klub chytal,“ vyplavují na povrch nezničitelné geny. „Moc si to tedy nepamatuju, ale mám fotky,“ předkládá svědka lapačského umění rodiče.

První kontakt s míčem

První kopnutí?

Fotbalový zápas je pro vesnici vždycky velká událost, sláva. Lidé se svátečně oblékli, na duely venku se jezdilo autobusem po celém okrese. Mužstvo nabízelo i osobnosti. „Nějaký Dytrych jak si nedal dva rummy, tak nemohl hrát,“ předkládá nejvýraznější historku, která se jí vryla do paměti. Také ona se cest zúčastňovala.

A večer se výsledek – ať byl jakýkoli – šel zapít. Do hospody U Hezinů. V něm se odvíjela veškerá společenská činnost. Byl zde i velký sál, kde se tancovalo a v němž se konaly schůze, i fotbalové. „Táta po skončení aktivní činnosti přešel na funkcionářinu, doslova držel místní fotbal,“ odhaluje další okolnost, jak vztah k nejpopulárnějšímu sportu na světě narůstal.

Eva s rodiči v Karlových Varech

Škola ve vesnici byla jen do 5. třídy, za vyšším vzděláním se jezdilo do Jablonného v Podještědí. I chodilo, pět kilometrů nebyla nezvládnutelná štreka, v zimě se upínaly na nohy lyže. Ale sekretariát úřadoval v linkovém autobuse, v němž se domlouvala odpolední klání. Horní část proti dolní, derby vzniklo zcela samovolně. Sraz ve čtyři a výkop byl stanoven.

Nikdo ji neodháněl, i když byla jediná holka, která se hrnula k míči. Kamarádky jen rády přihlížely – bylo na koho, chlapci se nacházeli v rozkvétajícím se věku –, ale nepřidaly se. „Občas mne vyhnali, vyslechla jsem si, ať jdu raději k vařečce, ale jinak jsem byla vítaná. Zvláště, když jsem se hodila do počtu,“ přijala úděl účelové náhradnice. „Evo, přijď nám pomoci,“ zaznívalo pravidelně. Do branky ji však nestrkali, byla odolná, nebála se soubojů.

Nijak ji nešetřili. Po dešti bývalo hřiště hodně záludné, míč těžký, až nebezpečný. „Jeden kluk, takový řimbaba, balon napral a já dostala ránu do obličeje,“ vybavuje si nepříjemný okamžik. „Vyskočila jsem, padla, chvíli byla bez sebe. Pak se otřepala a hrála dál,“ nehleděla na utržené šrámy. Nevěděla, že se zoceluje pro pozici stopera prvoligového týmu.

Doma ji od dosti nezvyklé záliby neodrazovali. „Táta mě podpo-

Na české vesnici

roval ve všem, nic mi nezakazoval, byla jsem jeho holčička.“ Máma si jen povzdechla v úterý, když bylo velké prádlo. Umazané oblečení od fotbalu dává zabrat. „Přišla jsem špinavá, ale neřešilo se to. Už den předtím se namáčelo, pak pralo, běhlo, škrobilo. Nosily jsme prádlo na půdu, věšely ho, svítily baterkou,“ popisuje den úklidu.

Na české vesnici se vždycky brousily talenty. Pro fotbal žen.

STEHNO PRO PANA SOUDCE

Nejdříve si však vyzkoušela, zda má talent k jinému hereckému umění, na divadelních prknech. Ostatně se často říkává, že obě profese mají k sobě nesmírně blízko. Dovedou diváka nadchnout, potěšit, někdy i ošidit...

Vlastně se představením loučila s povinnou školní docházkou. „V Jablonném v Podještědí, kam jsem jezdila na druhý stupeň, byl velice aktivní ředitel Josef Hejlek, neustále vymýšlel nějaké mimoškolní aktivity,“ rozvíjí příběh, který ji poslal před divadelní oponu. „V 9. třídě jsme se spolužáky nastudovali pod jeho vedením pohádku O princezně Pampelišce,“ prozrazuje dramatický kus v podání mladých ochotníků.

Hlavní role princezny ji obkroužila obloukem, proč by se také snažila vtělit do postavy princezny, když jí na fotbalovém trávníku čekal trůn a titul císařovny. Svěřená postava soudce v paruce a taláru obsahovala hodně zodpovědnou úlohu. „Měl ve scénáři povinnost pochutnávat si na kuřecím stehnu,“ prozrazuje, jaký jí režisér svěřil náročný úkol. Rodiče pekli, nešetřili drůbeží, chuťová rozmanitost byla široká. „Co jsem nesnědla při představení já, to zpucovali po něm moji věčně hladoví spolužáci,“ dokládá, že kulinářské umění rodičů bylo doceněno.

Premiéra proběhla v Jablonném, pak pohádku nabídli v dalších městech okresu Česká Lípa. Kuřecí hejno u hospody v Heřmanicích sice notně prořídlo, ale nebyly to promrhané oběti. „Užili jsme si velkou legraci, rádi na to dodnes vzpomínáme,“ neskryvá pohádková soudkyně. „A spolužáci se najedli,“ dodává ke kulturnímu zážitku další hodnotu.

VOLÁNÍ PRAHY

Vše se zlomilo v květnu 1968. Rodina se vypravila do Liberce na slavnostní událost dojezdu Závodu míru. Než však dorazili poslové varšavského míru (okupace Československa vojsky tohoto paktu zničila rozvíjející svobodu o dva a půl měsíce později koncem srpna), hrál se fotbalový zápas žen. „Poprvé v životě jsem viděla utkání ženského fotbalu,“ přiznává slečna Hezinová. „Hrála Slavia, ani nevím proti komu, ale moc mě to zaujalo,“ nedokázala uniknout vábení.

Náramně se to sešlo. O rok později, když jí bylo patnáct, ukončila v Podještědí povinnou školní docházku a chystala se zamířit do Prahy nadále rozvíjet své vzdělání – v sektoru pohostinství. A k tomu si přidat fotbal, vášně, která ji naprosto pohltila. Celoživotně.

Po prázdninách nastoupila na střední školu společného stravování, kterým se říkávalo hotelovka, v Podskalské ulici. Vylétla tímto směrem z rodného hnízda sama, žádná kamarádka ji nedoprovázela, ale to ji netrápilo. Odvaha jí nikdy nechyběla.

Věděla, kdy má Slavia tréninky. Hodila do velké tašky gumotextilové kopačky, které jí koupili rodiče. A vykročila správnou nohou. Po prvním dnu na ni čekali před školou kluci z Heřmanic, tedy děti luffáků, kteří měli v severním cípu republiky chalupy. Nabízeli, že ji do Edenu doprovodí. Měla však svou paličatou hlavu. „Zjistila jsem si, že od školy do Edenu jezdí dvě tramvaje přímo, 27 a 4, já však objela celou Prahu, použila jsem čtyři spoje.“ Ani pantáta Kondelík nebyl tak zmaten. Byl to její souboj s pražskou MHD.

Šoupli ji do skupiny s béčkem, kde se snažily na sebe upoutat mladé holky, kterým se říkalo kůzlata. „Přišla jsem do Prahy jako venkovanka, nemožně oblečená, ani jsem nenosila do kopaček ponožky. Prostě připravená vyvést kozy na pastvu...“ netají naturalistický přístup. První trénink však posunul možnosti nové posily hodně vysoko. I trenér Vilém Marzin se pochvalně vyjádřil, a to byl hodně náročný kouč.

Do této party přišla Eva v roce 1969

Po velkých jménech jenom pošilhávala. „Nemohu říct, že by mě některá z děvčat hned utkvěla v paměti,“ slévají se Haně první dojmy do šedivého celku.

Brzy však mezi ně zapadla. Zbožná úcta však ustupovala jen pozvolna, respekt nikdy nevymizel.

Na oltáři zbožnosti stála dlouholetá kapitána Slávka Vošická. „Znala jsem ji z plakátu v zápase kované žen při dojezdu Závodu míru v roce 1968,“ prozrazuje první kontakt. Zatím nepřímý. Těch osobních nasbírala později přemnoho.

GUVERNANTKA

Zdislava „Slávka“ VOŠICKÁ

(1. 2. 1949 v Ratajích u Vlašimi)

Pochází ze šesti sourozenců. Od mládí se věnovala sportu – atletice, volejbalu, stolnímu tenisu, šachům. Ale fotbal s kluky ji bavil nejvíc. Devatenáctého října 1966 byl na Slavii sraz zájemkyň, sešlo se jich asi čtyřicet. Trenér Vilém Marzin vybral do základu čtyři včetně ní. Za Slavii Praha do roku 1986 odehrála cca 700 zápasů. Následně pracovala jako funkcionářka (vedoucí družstva, ekonomka) do roku 2003. Za reprezentaci, byť šlo o neoficiální střetnutí, hrála do roku 1982 a nastoupila ve všech zápasech, které byly do té doby odehrány. Fotbal žen nadále sleduje, derby si nechá ujít málokdy.

Eva přišla do Slavie v roce 1969. Daniela Trýbová, která přišla dříve, byla o rok starší a chodila na stejnou školu jako Eva. Společně s Viki Trnkovou jsme se o ni postaraly, je mezi námi pětiletý věkový rozdíl.

Na Evě bylo hned vidět, že je sportovní typ, že bude posilou. Postavila se na místo stopera, jasná zpráva, ale byla hodně nebezpečná i soupeři, měla výbornou ránu, chodila i na standardky a vzhledem k postavě výborně hrála hlavou. Protihráčky ji držely, štípaly, nebylo to nic platné.

Zapadla výborně, hned přebírala roli ústřední postavy. Hejbní sebou, dirigovala nás zezadu, žádná výjimka ani u mě, i když jsem byla kapitánka. Jakmile se nasadil ofsajd systém, všechno muselo běžet podle ní. Občas padlo i ostřejší slovo, ale nepamatuju si, že bychom se pohádaly.

Daniela Trýbová

Opora na postu stopera

Byla to fešná ženská. Trenér Marzin nařídil, abychom nevypadaly jako kluci, že se bude jezdit v sukních. Nešlo o jednotný stejno-kroj, každá nosila to, co se jí líbilo.

Když jsme jely do Dánska, byly nařízené červené sukně, k tomu nějaká halenka. Vypadaly jsme jako chovanky nějakého ústavu, diváci na nás jen nevěřičně zírali. Do Itálie jsme pak měly stejné šaty, výprava měla svůj půvab. Evě to slušelo vždycky.

Vzpomínám si, jak jsme ji přemlouvaly, aby se po porodech vrátila. Kdyby nebyla tak výborná, tak bychom ji nešly lámat. Ať si užije

mateřskou, přály jsme jí to. Ale potřebovali jsme ji. Hodně pomohl manžel. Měly jsme zase posilu.

Masopust v sukni

MASOPUST V SUKNÍCH

Nebojím se říct, že byla takovým guru fotbalu žen v Československu. Dělalala mu skvělou reklamu. Čupr holka, velice inteligentní na hřišti i mimo něj, uměla s míčem, kapitánka týmu. Vzhlížela jsem na ni s úctou. Její výrazný charakterový rys byla však skromnost, na nikoho se nepovyšovala. Proto byla všemi moc oblíbená.

Jednou o ní napsaly, že je Masopust v sukni. S tím souhlasím. Ze středu zálohy tvořila hru, dávala jí myšlenku, chodily přes ni skoro všechny akce,

střílela góly. Pokaždé odevzdala maximum. Uměla pochválit, povzbudit. Vždycky říkala: Evo, máš pěknou ránu! Myslela tím na hřišti. Takže radě-

Propagační materiál ženského týmu SK Slavia

ji řeknu prdu. V šatně se příliš neprosazovala, ale když něco řekla, mělo to váhu. V měsíčním hodnocení byla vždy v popředí, tradičně první Vošická, Haniaková až někde sedmnáctá.

Bylo velice příjemné, že mě starší holky a hvězdy týmu, kterým se tak však tehdy neříkalo, vzaly mezi sebe. Vlastně si mě vzaly na starost. Mělo to však i stinné stránky. Nikdy nezapomenu na první noc na hotelovém pokoji. Často se z finančních důvodů braly třílůžkové pokoje, pochopitelně žádný zbytečný luxus. A já byla přidělena kapitance Slávce Vošické a Viki Trnkové.

Vůbec jsem se nevyspala. Z jedné strany chrápání, ale takové chlapecké, žádná líbezná flétnička, z druhé skřípání zubů. Když jsem si myslela, že konečně zaberu, tak si to prohodily. Noc hrůzy. Přitom spo-

lubydlící na pokoj se někdy tahaly z klobouku, holky si mě – bažanta – vzaly k sobě a já prožila takové utrpení. Byla jsem z toho vyvalená. Už jsem se k nim nikdy nehrnula.

Sblížily jsme se i v soukromí. Do bufetu na Slavii jsme zašly na tři knedlíky s omáčkou za tři koruny. Poseděly jsme po zápase, prohraném i vyhraném. Zvala jsem ji k nám do Heřmanic. Vidáme se pořád. Stejně jako Viki Trnková měla Slávka rozvětvenou rodinu a strašně na ní lpěla. Kdykoli jsme se dostaly ven, hleděla, aby něco synovcům, neteřím přivezla. Byla to taková teta.

Druhému synovi byl asi rok a půl, už jsem nechtěla hrát, ale přišly ke mně na návštěvu Slávka a Viki Trnková. Já se vrátila z hodiny aerobiku, snažila jsem se po porodu znovu nabrat fotbalovou postavu a vypadala jsem asi i dobře. Nosila jsem i černé oblečení, aby mě to zeštíhlovalo. Při-

Celý tým se zastavil v restauraci v Heřmanicích

vítala jsem holky, ony hned nešly přímo k věci, jak prý se mám, co dělám. Pomalu to z nich vylezlo, jestli bych se vrátila a znova s nimi hrála. Váhala jsem, kroutila se.

Pak mě napadlo shodit to na manžela, že o tom rozhoduje hlava rodiny. Jarda mě však nepodržel, proč by prý za mne rozhodoval. A že je prý pro. Tak jsem řekla, že to půjdu zkusit, ale nechci slyšet z jeho strany jedinou výčitku, že něco nestíhám, něco zanedbávám. A myslím, že mi to šlo lépe než předtím. A prvorozený syn Martin s námi jezdil od tří měsíců. Kojila jsem ho, přihřívala mu sunar na benzínové pumpě. Holky se o něj staraly. Stejně tak i o druhého syna Tomáše.

Takže Slávka stála v pozadí i mého návratu na hřiště.

Přátelství jim vydrželo dodnes

KAPITOLA II.

ČERVENOBÍLÉ ŠPERKY

DESET MISTROVSKÝCH TITULŮ

V Evropě (snad) a ani v Československu (určitě) nebylo ve druhé polovině šedesátých let a v sedmdesátých letech minulého století lepšího ženského uskupení než Slavie Praha. Šlechtičny v červenobílých dresech dělaly nejstaršímu českému klubu založenému v roce 1892 velkou radost, vyhrávaly na všech frontách, do síně slávy dosazovaly jednu domácí trofej za druhou, přinášely mu čest i v cizině.

Všechno začalo nábořem v roce 1966, kdy se házenkářské družstvo pod vedením legendárního trenéra Wilibalda Marzina přeměnilo ve fotbalové. Byly nalákány nové zájemkyně, z nichž se postupně vyklubaly hvězdy. „Při utkání na Spartě hlásili, že na Slavii bude speciální trénink pro fotbalistky, pro turnaj O srdce Mladého světa,“ vzpomíná legenda „sešíváných“ Slávka Vošická. „Přišlo nás asi třicet, Marzin vybral čtyři, ostatní skončily u házené,“ dokládá, že výběr byl přísný. Vošická jím prošla úspěšně a na mnoho let se stala veličinou kolektivu.

Eva Haniaková, tehdy dvanáctiletá žákyně základní školy v severočeském regionu s rodným jménem Hezinová na vysvědčení, u toho přirozeně ještě nebyla. Vynikaly jiné hráčky. „Trenér Marzin sestavil vynikající silný tým a hned jsme všechno válcovaly,“ vzpomíná střelkyně a pamětnice začátků Věra Dlouhá.

Děvčata Slavie se hlásí do turnaje O srdce Mladého světa

Hrálo se na sněhu, na vodě, na blátě

Císařovna posílila družstva po splnění základní školní docházky, kdy se přestěhovala do Prahy a začala studovat střední hotelovou školu. „Slavie byla asi nejlepší družstvo Evropy,“ uvědomovala si, do jaké společnosti se dere. „Vošická, Viki Trnková, Dlouhá, Járková, Pelikánová byly pojmy,“ vypočítává modly.

Tvrdohlavá Eva

Našla cestu do Edenu, trenér Marzin v ní rozpoznal nejen fotbalové vlohy, ale především obrovskou vůli vyniknout, nikdy se nesmířit s porážkou. Po velice krátkém oťukávání se s prostředím ji poslal do základní sestavy, z níž už nevypadla.

Se Slavií slavila celkem deset titulů mistra Československa. „Vynechala jsem jen roky, kdy jsem porodila syny. V roce 1977 přišel na svět Martin a o čtyři roky později Tomáš.“ Téměř se omlouvá, že spoluhráčky zůstaly bez své tahounky. Ale dobu mateřství vytěšňující fotbal zkrátila na minimum. Syny vozila s sebou, připravovala jim stravu na pumpách, kde se dalo. A jak to bylo možné, vrátila se do šatny. „Holky stejně tituly dobývaly i beze mne,“ potvrzuje, jak Slavia na domácí scéně dominovala.

BECKENBAUER A FACCHETTI

Pro mladičkou adeptku červenobílého dresu, těsně po základní škole, se zdálo téměř nemožné proniknout do sestavy už slavného týmu. Trenér Marzin byl však velký odborník, našel jí místo, kde mohla rozvíjet své nesporné schopnosti. „Bylo mi pochopitelně jedno, kam mě postaví, já chtěla hlavně hrát,“ přiznává budoucí panovnice slávistického panství. „Nebyla jsem technická hráčka, trenéři však pro mě našli uplatnění,“ vyzdvihuje jejich čich na skladbu týmu.

Postavili ji do středu obrany, na místo nesmírně důležité, odpovědné, významné. Stoper, libero, zametač – funkcí se našlo dosti. V sedmdesátých letech minulého století se skvělou a výborně se doplňující stoperskou dvojicí chlubil Bayern Mnichov, vítěz Poháru mistrů evropských zemí (dnešní Liga mistrů) z let 1974, 1975 a 1976, a reprezentace Spolkové republiky Německo, mistři Evropy 1972 a světa 1974. Dvojici tvořili císař a kapitán mužstva Franz Beckenbauer a jeho helfl na černou práci Hans-Georg Schwarzenbeck.

„Mně samozřejmě imponoval Beckenbauer, inteligentní elegant, přirozený vůdce mistrovského

Dost bylo i titulů, sláva v Edenu 1975/1976

týmu,“ nepopírá dáma, která se pozvolna drala na císařský trůn ženské kategorie v českém i evropském prostředí. „Samozřejmě jsme Bayern sledovaly, Kaiser byl pro mě vzorem. Nosil krátké trenýrky, byl vždycky fešák, všechno řešil s noblesou,“ vybavuje si. „A s hrdostí jsem nazouvala kopačky adidas po něm zvané beckenbauerovky,“ prozrazuje. A jenom lituje, že se nikdy osobně nesetkali.

Stoperskou dvojici však tvoří pár. „Vedle mě nastupovala Hanka Semerádová zvaná Faketka,“ připomíná hráčku, které nosila přezdívku po jiné fotbalové světové individualitě – italském obránci Giacintu Facchettim, kapitánovi mistrů Evropy 1968 a vítězi Poháru mistrů evropských zemí s Interem Milán z let 1964 a 1965.

Přestože spoluhráčka, původně házenkářka, byla starší o dvanáct let a zažila zrod hráčského zázraku, vyhověly si. Dokonce náramně. „Hanka byla správná holka, s ničím se nepárala, klasický tvrdák. Šla odvážně do sporu i s trenérem Marzinem,“ zní charakteristika kolegyně.

Povoláním cukrářka v proslulém pražském podniku u Myšáka si vesnicou posilu vzala pod sebe jako bažanta, výchova probíhala přísně. „Vždycky zařvala: Ty čumáku jeden, kde mám kopačky. Nebo napal to a basta. Ovšem žádné ponižování.“ Drsnější formou tak přebírala cenné zkušenosti.

Jako členka zakládajícího souboru měla Faketka i výhody. „Odjely jsme do Karlových Varů, Hanka jako starší dostala volno a šla se opalovat,“ od-

Legrácky a humor patřily do kolektivu děvčat

krývá zákyně jeden zážitek. „Blíží se utkání, proti nám jde opařená osoba.“ Chytání bronzu vysloveně přehnal. Utkání nedopadlo nejlépe. „Se Starou Rolí jsme remizovaly 2:2, Faketka zavinila oba góly, jak byla zblblá ze sluníčka, a dostala od Marzina vynadáno.“ Trenér zkrátka nebral ohled na zásluhy.

Humor byl ale povolený. „Byly jsme na soustředění na horách, seděly na pokoji, přestože už bylo po večerce,“ připomíná přísný sportovní režim. „Její dodržování kontroloval asistent Josef Duchek, zaklepal na dveře,“ rozvíjí příběh. „Někdo rychle zhasl, naskákaly jsme pod peřiny. A Hanka pronáší: Nazdárek, zdraví vás kašpárek!“

Beckenbauer a Facchetti, byť v ženském pojetí. To muselo fungovat.

DERBY JE VŽDY SVÁTEK

Spolehlivá obrana s ladící stoperskou dvojicí je ve fotbale předpoklad úspěchu. Zvláště v nejtěžších zápasech. Těmi vždycky byla proslulá pražská derby mezi Slavií a Spartou, třebaže v podání žen. „Proti jiným týmům to bylo jen o tom, kolik jim nastřílíme gólů,“ prohlašuje útočnice Dlouhá. „Ale zápasy se Spartou byly často o jedné přesné trefě,“ poukazuje na vy-pjaté souboje.

Sparta, tedy její výběr žen, nebyla na konci šedesátých let minulého století tradičnímu sokovi vyrovnaným protivníkem. „Ale rivalita tam byla

Hrálo se i před takovou diváckou kulisou

vždycky,“ upozorňuje Haniaková. „V žácích, dorostu, tedy i u nás,“ převádí ji do druhého genderového prostředí. „Byly to souboje tvrdé, ale nebyly jsme nepřátelé. Vždyť jsme se pak setkávaly v reprezentačním týmu,“ nepřenáší nevráživost mimo hřiště.

Každé derby diváky láká, fanoušci po nich přímo prahnou. „Často nás dávali v Edenu na hlavní stadion, na trávu, to samé na Letné. Také tam jsme vybíhaly před plné ochozy,“ vzpomíná slávistická kapitánka. Pokřiky, urážlivá vyjádření či dokonce oplzlosti si však nevybavuje. „Diváci se k nám chovali slušně,“ zdůrazňuje.

Nejen na Spartě, ale i ve starém Edenu okupovali dřevěnou tribunu pamatující triumfy z první republiky velice nároční fanoušci zvaní žabáci. „Soudce ven, soudce ven,“ znělo jejich tradiční skandování. A hráči A-mužstva při sebemenší chybě či zaváhání dostávali nálepku darebáci. „K nám se chovali velice vstřícně, čekali na nás a všechno rádi probírali. Ale asi to bylo tím, že ženský fotbal byl spíš atrakcí než předmětem klubových svárů,“ připouští.

Na které derby nejraději vzpomíná? „Žádné mi nenaskakuje,“ loví marně v paměti. „Asi to bylo i tím, že my pořád vyhrávaly, dobývaly tituly. Sparta pro nás nebyla velkou konkurencí.“

Skutečnou rivalitu poznala, až když po jedenadvaceti letech v dresu „sešivaných“ a zahraničním angažmá v Rakousku přešla jako trenérka do

Další titul na domácí půdě v Edenu

My že neumíme slavit? Když je důvod...

Sparty. „Ale v pozici hráčky jsme jasně Spartu přehrávaly,“ opakuje.

Nadílek se od slávistek dočkali i méně proslulí protivníci: Start Praha, Interiér Chrudim, Chotěbořské strojírny, Slavia Pramen Kaplice, Kovo Praha, Sokol Janov, přidaly se postupně i moravské celky z Ostravy či Prostějova.

OMRZLINY V PODOLÍ A VELKÁ KUNRATICKÁ

Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti – to platí i u ženských válečnic. A trenér Marzin dokázal připravit na cvičišti hodně náročné podmínky, které zocelovaly tým. Nápady měl i dosti nečekané, přímo svérázné. „Běhaly jsme ze Slavie v Edenu až do plaveckého stadionu v Podolí,“ odkrývá Haniaková jeden z nich, jenž umožňoval poznat tajná zákoutí Prahy velice zevrubně. Ani turistický průvodce s nejvyšší licencí by nic sofistikovanějšího nevymyslel.

Na chytré horáky – některé borkyně sedly na tramvaj – měl ale nachystané háčky. Snadno poznal, kdo nabral kilometry poctivě po svých a kdo využil pražské (tehdy ještě neintegrováné) dopravy. Stejně neblaze dopadly i bloudilky nebo běžkyně nižší výkonnosti. Kdo dorazil první, měl oddech, na další v pořadí čekala řádná zabíračka. „Vypouštěli nás po minutě, každá se snažila doběhnout co nejdříve,“ odkrývá skrytou formu soutěže Olina Pelikánová.

Naprosto ojedinělá byla pak rehabilitace. „Protože byl venkovní bazén pod ledem, nechal v něm Marzin udělat díru, my do něj musely skočit a pak se ještě vyválet ve sněhu,“ otřepává se chladem Haniaková i po letech. „Kdo doběhl první, byl hned v teple, poslední skoro omrzla,“ souhlasí

Kunratice kolektivně

Pelikánová. „Já studenou vodu přitom nesnáším,“ bere si opět slovo Haniaková. „Když jsme po sauně měly vlézt do studené vody, šlo skoro o život,“ třese se zimou.

Galeje pro sličné slávistky nenastaly u Toulonu, ale v ráji v Edenu. Natáhly na sebe vesty se závažími a makaly, až z nich lil pot proudem. K zátěži Marzin zneužíval i občasníky – holky a členové realizačního týmu si je psali sami –, jež přibližovaly, co se v oddílu žen děje. Ty, které se neudaly, doprovázely děvčata při nabírání kondice.

Celý tým několikrát běžel Velkou Kunratickou, proslulou torturu pro amatérské i profesionální běžce. „Bylo to docela namáhavé,“ připouští Haniaková. „Ale i nesmírně zábavné,“ dodává.

Marzin uměl navodit i dobrou náladu, v tom byl přímo mistr. Jeho svěřenkyňe sborově pouštěly draky, hrály hokej, každé zpestření bylo vítáno.

Sešívky se uměly postavit i na brusle a hokejky jim nedělaly problém

BOUDA A OBČASNÍKY

Spartánské (nikoli spartánské) podmínky i mimo hřiště rovněž stmelovaly kolektiv. Přestože lepší slávistky by měly spíše obývat paláce či aspoň luxusní vily, v Edenu na ně zbyla dřevěná bouda kousek od tréninkového hřiště. „Ani tam nebyl zpočátku záchod,“ upozorňuje císařovna na skutečně vojenské zázemí ve výcvikovém prostoru. Sociální zařízení, přirozené vybavení vyspělých kultur 20. století, dorazilo až v roce 1970.

Topit si také musely samy. „I když jsem pocházela z vesnice, tak mi důvěru nedaly, bály se, aby nevyhořely,“ nedostala hlava pomazaná v ženském kolektivu odpovědnou funkci. „Strážkyní ohně byla Jíťa Zelenková,“ rozkrývá rozdělení povinností. Míče však nosit musela, tomu se žádný bažant nevyhne. Ani když je členem základní sestavy.

Pro zpružení ducha a nálady se tiskly už zmiňované občasníky. Ve velice skromné formě, ale hodně hodnotného obsahu. Poskytovaly se zadarmo a vznikaly při různých příležitostech – narozeninách, výročích, důležitých zápasech, zhodnocení sezony. Novinářského pera se chopil nejen trenér Marzin a jeho asistenti, ale i hráčky. Hodně pilná byla Slávka Vošická, jako tvůrkyně hry měla co říci, respektive co napsat.

„Někdy to padlo i na mě,“ přiznává Haniaková. V roce 1971 se slávistické ženy, totální vládkyně domácí scény, střetly se starou gardou, za níž nastoupily legendy v brance František Plánička, kapitán vicemistrů světa 1934 v Itálii, i nejlepší střelec všech dob Josef Pepi Bican. „Měla jsem rozebrat, proč jsme prohrály 1:15,“ odhaluje složité zadání. Hodnotila soupeře, jak o jejich výkonu mluvil – nechvalně – trenér Marzin. Pro oporu obrany nevábný úkol.

Trenér Marzin ve svých příspěvcích nikoho nešetřil, zásluhy nezásluhy. Vždy se snažil vystihnout to podstatné. „Hezinová roste každým tréninkem, musí ale zlepšit organizování obrany a dodat tvrdost v mezích pravidel,“ narýsoval jednu z prvních charakteristik mladé stoperky. „Nepamatuju si, že by řval,“ přemítá Haniaková. „Dovedl pochválit, ale i zkritizovat, nehleděl na jména. Srovnal i Slávku Vošickou, nebo Olgu Pelikánovou, poslouchaly jsme ho na slovo,“ uznává jeho autoritu. „Já se ho i někdy bála...“

Ale občasníky nabízely i společenská témata. Jak se oblékat, jak se chovat při různých příležitostech, objevovaly se eseje o přátelství. Obsah se ale týkal především fotbalu. Přinášel i bodování, které zohledňovalo výkony v zápasech, plnění tréninkových povinností.

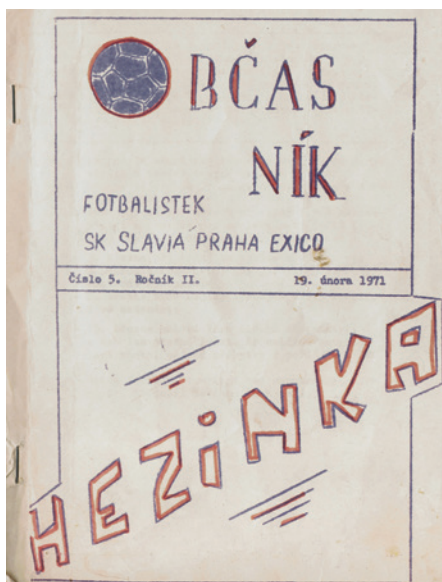
Pokutovaly se pozdní příchody, nedodržování nařízení. „Například jsem neměla vietnamky a už přišla sankce – dvacet bodů dolů,“ přibližuje Haniaková. „Slávka Vošická byla vzorná, vždycky končila první, já okolo desátého místa,“ rozkrývá pořadí. Vyhrát bylo těžké. Ztracené body za neabsolvování víkendového programu se dohnat nedaly. „Jezdila jsem domů do Heřmanic za rodiči a bratrem a hned mi zmizely tři body,“ vysvětluje nízký výtěžek.

Když moc nepsaly o ženském fotbale média – tehdy prostředky masové informace a propagandy –, musely si dámy pomoci samy. Činily se, bavilo je to. „Moc jsme se na občasníky těšily,“ vyhlížely nedočkavě postřehy ze hřiště i zákulisí, rady a doporučení.

SPOLEČENSKÉ VYŽITÍ

Guru. Moderní označení charismatické osobnosti, které spíš patří do slovníku generace narozené ve 21. století. K trenéru Wilibaldu Marzinovi ale prý pasuje naprosto přesně. „Ženský fotbal v bývalém Československu vyzdvihl hodně vysoko a dělal mu obrovskou reklamu,“ zdůrazňuje jeho přínos císařovna. Nejen na hřišti, na němž vedl neomezené vládkyně domácí scény Slavii Praha, které se bála celá Evropa. Zároveň připravoval reprezentaci (složenou většinou z hráček klubu červenobílých barev).

Přeborníkem byl v organizování zahraničních zájezdů. Kdyby si založil cestovku, určitě by nezkrachoval. To však v socialistickém zřízení nešlo. Dbal i na společenské vyžití. „Chovejte se jako ženy a podle toho se i oblékejte,“ zdůrazňoval Marzin. Vrcholem pro slávisty byly každoroční karnevally. K poslechu i tanci hrál oblíbený orchestr Zdeňka Bartáka, oddaného podporovatele klubu, chodily na něj významné osobnosti. „Potkala jsem na něm Emila Zátopka,“ připomíná Haniaková nezapomenutelný zážitek.

V autorství klubového Občasníku se jednotlivé hráčky střídaly

Jiné – zejména herecké – celebrity patřily skoro do rodiny. Zkrášlovaly především proslulé večírky ve vinárně U Černého orla. Neúnavným bavičem byl Karel Effa, který měl velký dar všímavosti. „Jezdil s námi někdy i ven a viděl, co my ne: Hele zlevněná kráva. Upozornil nás na výhodnou koupi,“ nabízí jeden postřeh Slávka Vošická. Vtipy s výrazem anglického lorda dodával Jan Skopeček, do české kotliny vděčné posluchačky vracel Milan Neděla. Okolo vlnadných dam se vždy pohybovali gentlemani.

Dovedly se však zabavit i samy. Vedoucí mužstva Fredy Stržínek, mistr Evropy v běhu, měl v Číslovicích po rodičích barák. Návštěvy neodmítal.

Karel Effa

Jan Skopeček a Viki

Milan Neděla

„Chodily jsme na místní zábavy, vracely se v noci. Jednou už nebylo nikde místo, tak jsem si ustlala pod pianem,“ nabízí mírně pikantní historku. „Když jsme překročily večerku a načapali nás, jak nespíme, tak nás Stržínek poléval studenou vodou,“ přidává se Pelikánová. „Zavelel ke studni a už jsme byly mokré. Já jsem z Moravy, něco snesu, ale dodnes nemám ráda studenou vodu,“ nevytěsnila nepříjemné pocity ani po letech. „Byly jsme však čísla, bylo potřeba na nás zakleknout,“ přijímá i nevábná opatření.

Jiné zázemí poskytovala chata Adam v Orlických horách, kterou provozovala redakce *Mladé fronty*. Pobyt zařídili bratři Šálkové, velcí příznivci ženského fotbalu. „Co jsme si užily legrace!“ sděluje císařovna, že i na zábavu se našlo dostatek prostoru.

Kolektiv se tmelil, zušlechťoval. A pak mohl vládnout na ligových trávnících.

DVORNÍ DÁMA

Věra ZEMANOVÁ-DLOUHÁ

(15. 3. 1947 v Benešově)

V základní škole v Pořící nad Sá-zavou se zúčastnila ve čtrnácti letech pod dohledem tělocvikáře Stanislava Hamra žakovské olympiády, skočila do výšky 140 cm. Přihlásila se do atletického oddílu ve Vlašimi, nastupovala v oficiálních soutěžích. V roce 1968 přešla do fotbalového oddílu Slavie Praha, hráčskou kariéru ukončila z rodinných důvodů v roce 1973. Úderná a střelecky disponovaná útočnice přispěla k zisku pěti mistrovských titulů.

Eva byla typickou holkou z venkova, která měla v sobě obrovskou ctižádost a chtěla se prosadit. Nepopírám, že měla přirozený talent, fotbalové vlohy,

ale hlavně ji zdobila obrovská vůle a touha vyniknout. To byla její největší devíza.

Než přišla do Slavie, nastupovala jsem ve středu obrany já. Také jsem byla vysoká, hrála jsem dobře hlavou. Byla jsem ovšem i hodně běhavá a táhlo mě to kupředu, vzhledu mě neudržel ani trenér Marzin. A také jsem měla dobrý odhad, kam míč vletí, proto jsem dávala i nejvíc gólů. Když přišla Eva, posunula jsem se dopředu. Ona byla typická stoperka, typem i stylem. Mě přeřadil trenér nejprve do zálohy, pak do útoku, na hrot nebo na spojku.

Při standardních situacích měly soupeřky s námi starosti, aby nás udržely. Měly jsme stejné figury, obě jsme se uměly hlavou prosadit. Ale já měla asi větší štěstí, že jsem víc gólů dávala já. Měla jsem na ně vyslovené štěstí. Tak to bývá, že se někdo někam přimotá a skóruje. Když byly rozhovory, vždycky jsem říkala: Neumím moc kopat, ale ostatní to za mě odehrajou. Slavia měla ovšem nad soupeřkami navrch, jediným těžkým sokem byla pro nás Sparta.

Eva byla o dost mladší. Když přišla jako holka po základní škole, mně už bylo pětadvacet. Tedy pro fotbalistky celkem značný věkový rozdíl. Ale porozuměly jsme si. Sbližovalo nás i to, že jsme měly místo jisté a nemusely se bát, jestli nás trenér postaví. Přitom jsme si nekonkurovaly.

Já však zjistila, že fotbal, i když mi přinášel nádherné zážitky, není pro mě vysněný život. Probrala jsem si to: budu ještě dva tři roky hrát, fajn, budu slavná, cestovat, vyhrávat poháry, ale jaký mužský na mne potom zbudne? Rozvedený ochlasta, moje vrstevnice si všechny zajímavé chlapy rozeberou. Naštěstí jsem poznala manžela, jela jsem pro náhradní díly do jeho práce, kde asi na mě z nějaké vyšší moci čekal. Láska na první pohled. Vzala jsem si nejlepšího chlapa na světě, dodnes jsme se ani jednou nepohádali. Proto jsem v létě řekla, že končím, a už se nevrátila. I když mě přemlouvali.

Pro mě bylo zatěžující, že jsem musela stále dojíždět. Třikrát týdně na tréninky – pondělí, středa, pátek, k tomu zápasy, soustředění. Byla jsem však plně zaměstnaná, v JZD jako vedoucí na farmě počítala výplaty, pohonné hmoty, všechno, co bylo potřeba. Musela jsem být v sedm v práci. Hrály jsme s reprezentací v Žilině, ostatní zůstaly na refundaci mzdy do druhého dne, já jela v noci domů a ráno vstávala.

Náš garant, podnik Exico, by mě asi zaměstnal, ale já do Prahy nechtěla. Jsem domácí typ, sláma v botách, koukat na řeku. A hlavně klídek. Pro mě je Poříčí nad Sázavou ráj.

NOBLESNÍ STŘELKYNĚ

Věra byla noblesní dáma, velice inteligentní holka, studovala vysokou školu zemědělskou. Přišla do Slavie přede mnou, v roce 1967, a velice brzy si vydobyla neotřesitelnou pozici. Dávala totiž góly. A hodně, za sezonu desítky, vyložená střelkyně.

Využívala při zakončení svou urostlou postavu, byla spíš silovým typem útočníka. Nastupovala na hrotu, někdy i ze strany, často jsme hrály na tři útočnice, soupeřky jsme válcovaly, na obranu se tolik nemyslelo. Góly dávaly i další, Slávka Vošická, Viki Trnková, dařilo se i mně. Ale na Věru bylo co se týče gólů největší spolehnutí. Vyžadovala přihrávku, uměla se prosadit. Když jí to však nešlo, obrátilo se to proti ní.

Věra proti Italkám

V šatně byla spíš nenápadná, nikak na sebe neupozorňovala. Úkoly plnila vzorně, nevybavuju si, že by s ní byl nějaký problém. Pochází z Poříčí nad Sázavou, kde dodnes bydlí, často stejně jako já jezdila domů, v tom jsme si byly podobné.

Našla si pak kluka, zamilovala se, on do ní a už nevěnovala fotbalu tolik jako předtím. Z toho důvodu skončila aktivní kariéru dost brzy. Vdala se, založila rodinu. Je naprosto spokojená, žije život, jaký si představovala. Byla však útočnicí evropského formátu, vyhlášenou střelkyní. A nesmírně noblesní. Na hřišti i mimo něj.

Zůstaly velkými kamarádkami

KAPITOLA III.

O SRDCE MLADÉHO SVĚTA

ZAPOMENUTÁ TAŠKA

Nejen Zlatým slavíkem, poradnou Sally či Příběhy, které se staly, obohatil týdeník *Mladý svět*, který vydával Socialistický svaz mládeže (předtím Československý svaz mládeže), sociálně-kulturně-sportovní život v totalitním režimu. Velice podařenými turnaji O srdce Mladého světa se významně zasadil i o propagaci fotbalu žen nejen na domácí scéně.

Premiérový ročník proběhl v roce 1966 (ve finále Slavia porazila Spartu), tedy za velkého uvolnění komunistických šroubů, kdy se občané nadechovali ke svobodnějšímu životu, druhý o rok později se stejným finálovým duelem a výsledkem.

Smutné události v srpnu 1968, kdy vstup vojsk Varšavské smlouvy zadusil veškeré snahy o demokratický režim, třetí ročník rozložily do dvou let. Jeho závěr nestihla ani čerstvá posila slávistického družstva Eva Hezinová.

Nechyběla na dalším vydání v roce 1970, i když jako hodně mladé kůzle moc příležitostí ukázat se na hřišti ještě nedostala. Přesto se jí zapsal nesmazatelně do paměti. „Odjížděly jsme ze Slavie, já, mladá holka vyvalená, přímo střevy, jsem při příjezdu do Rožnova zjistila, že nemám tašku. Nechala

